

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci stěžovatele **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, za účasti **S. A.,** v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2007, č. j. 28 Az 16/2006 - 37,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2007, č. j. 28 Az 16/2006 - 37, **se ve výroku II. zrušuje** a věc **se v tomto rozsahu vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 27. 2. 2007, č. j. 28 Az 16/2006 - 37, ve výroku I. zamítl žalobu S. A. (dále jen „účastník“) proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 2. 2006, č. j. OAM-1637/VL-07-ZA09-2005, a to v části, jíž nebyl účastníkovi udělen azyl, a ve výroku II. vyslovil, že rozhodnutí stěžovatele se v části, jíž na účastníka nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zrušuje pro vady řízení a věc se vrací stěžovateli k dalšímu řízení. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku především potvrdil jako správné závěry stěžovatele týkající se posouzení existence podmínek pro udělení azylu. Pokud jde o zrušující výrok rozsudku, poukázal na případ obsahově podobný a odehrávající se prakticky ve stejném časovém období, který byl posuzován Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 86/2007. Podle jeho rozsudku ze dne 20. 9. 2006, č. j. 5 Azs 86/2006 - 77, se překážka vycestování vztahuje typicky k objektivním hrozbám po případném návratu stěžovatele o azyl do země původu; vztahuje se tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím ve zcela odlišném čase. Krajský soud sice připustil, že stěžovatel odkazoval na shromážděné důkazy, a to jak dílčí citace z rozsudků

Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), tak i konkrétní zprávy o zemi původu účastníka, ale krajský soud je označil za nedostatečné, neúplné a neumožňující učinit přesvědčivý a náležitě odůvodněný závěr plynoucí z toho, že stěžovatel nedisponoval informacemi časově aktuálními. Poslední zpráva je ze dne 11. 4. 2005, přičemž rozhodnutí ve věci samé bylo vydáno teprve 3. 2. 2006, tedy s odstupem deseti měsíců. Oproti jinak obvyklé praxi stěžovatel také nezmínil, že při hodnocení překážek vycestování byl obeznámen s aktuální situací v zemi původu účastníka, a to prostřednictvím zpráv ČTK.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal nedostatek důvodů rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že posouzení existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu učiněné stěžovatelem bylo nesprávné. Stěžovatel trvá na tom, že řádně přezkoumal, zda v případě účastníka není dána některá z taxativně vymezených podmínek vyslovení překážky vycestování. Použil přitom dostupných informací a výpovědi účastníka. Námitku krajského soudu, že nedisponoval časově aktuálními informacemi, považuje stěžovatel ze nedůvodnou, neboť stěžovatel měl k dispozici nejaktuálnější informace o zemi původu účastníka a použil je tak, aby mohl posoudit možná případná ohrožení účastníka v zemi jeho původu. Žádné takové skutečnosti však zjištěny nebyly, což stěžovatel řádně odůvodnil a podložil. Důraz kladený soudem na chybějící konstatování, že stěžovatel byl obeznámen s aktuální situací v zemi původu žadatele, postrádá relevanci, jelikož stěžovatel výslovně uvedl, že vycházel z „výše citovaných aktuálních informačních pramenů“. Stěžovatel svým postupem zjistil skutečný stav věci a vyvodil z něj odůvodněný závěr, čímž naplnil předpoklad § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Stěžovatel dále namítal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 86/2006, jehož se krajský soud dovolával, se týkal jiného případu a nelze jej automaticky aplikovat na rozhodování o existenci překážky vycestování. Jednalo by se totiž o narušení principu individuálního posuzování případů žadatelů o mezinárodní ochranu. Stěžovatel se navíc překážkou vycestování zabýval samostatně, nadto je třeba zohlednit pokus účastníka o legalizaci pobytu na území České republiky tím, že se snažil obejít zákon č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na shora uvedené námitky stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ustanovení § 28 zákona o azylu stanoví, že pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91).

Podle § 91 odst. 1 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu a nebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotné přijmout nezletilou osobu bez doprovodu,

není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.

Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal s nepřiznanou překážkou vycestování stěžovatelem tak, že způsob zjišťování skutkového stavu věci byl nedostatečný. K tomu Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že si stěžovatel opatřil informace Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“) č. j. 124465/2004-LP ze dne 12. 7. 2004, č. j. 111882/2005-LP ze dne 11. 4. 2004 a č. j. 125392/2003-LP ze dne 23. 7. 2003. Z těchto zpráv přitom neplynou jakékoli indicie o tom, že by snad účastník mohl být v případě návratu do země původu na svém životě nebo svobodě ohrožen z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. K vyjasnění pojmů „nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu“ stěžovatel dále ve svém rozhodnutí aplikoval zprávu MZV č. j. 124465/2004 (založenou také ve správním spise) ve spojení s rozsudky ESLP ve věci Vilvarajah a ve věci Costello-Roberts. K tomu krajský soud užil pomocí argumentace *a simili* rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 5 Azs 86/2002 - 77, jehož klíčovou tezi představuje časové odlišení doby, kdy žadatel podal žádost o azyl, od okamžiku, kdy správní orgán posuzuje objektivní hrozbu v zemi původu žadatele se zaměřením na jeho případný návrat do země původu. Tuto odchylku však stěžovatel ve svém rozhodnutí postihl, resp. nedopustil se v tomto smyslu žádné nezákonnosti.

Krajský soud vytkl stěžovateli nedostatečnost a neaktuálnost shromážděných informací také s ohledem na to, že poslední zpráva je datována dne 1. 4. 2005, přičemž správní rozhodnutí bylo vydáno teprve dne 3. 2. 2006, tedy s odstupem deseti měsíců. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že z takto naznačeného tvrzeného pochybení ještě neplyne, jakou konkrétní vadu v tomto postupu lze spatřovat. Měl-li ovšem krajský soud na mysli nedoložení zpráv o aktuální situaci v zemi původu účastníka (prostřednictvím zpráv ČTK), pak s přihlédnutím k informacím MZV je třeba na tuto zemi původu hledět jako na stabilní z hlediska bezpečnostní a vnitropolitické situace, dokud není prokázáno jinak. Nastíněný pohled krajského soudu se tak v posuzované věci jeví jako příliš formalistický, nadto zcela abstraktní, neboť krajský soud ani nenaznačil konkrétní důvody či pochybnosti, jež by vyžadovaly opatření si nové zprávy MZV či ČTK, např. vyplývající z vnitropolitického převratu ap.

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené neshledal stěžovateli vytýkaná pochybení při jeho hodnocení skutečností vyplývajících ze správního spisu, jež by vedly k právnímu závěru o (ne)existenci překážky vycestování. Rozhodnutí stěžovatele netrpí tedy ani vadou spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci, jež by měla za následek vadu řízení před správním orgánem. Vadu řízení shledal naopak Nejvyšší správní soud v řízení před krajským soudem, konkrétně nedostatek důvodů rozhodnutí, jež má za následek nepřezkoumatelnost výroku II. napadeného rozsudku. Je tedy v daném případě naplněn kasační důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu